

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Despre antichrist.

II.

Explicațiile cari vor urma, sunt toate exclusiv din sfinții părinți. Acești oameni sfinți, cari au trăit în secolele dintâi ai creștinătății, au știut și au auzit multe din aceea tradiție sfântă, care a lăsat-o Mântuitorul lumii ca scumpă moștenire învățăceilor săi.

Este natural, că aceasta tradiție era cu mult mai bogată, ca și cât s'a străcurat din aceasta în sfințele Scripturi.

Deși aceea învățătură care este comună la toți sfinții părinți merită întreaga noastră atențiune, totuși nu suntem datori se credem că toate acele lucruri în așa fel se vor întâmpla cum le vom arăta; cum se vor desfășura în adevăr acele lucruri, despre aceasta aceia vor putea să mărturisească, cari vor fi chemați să trăiască în acele timpuri grozave.

Aproape fie care sf. Părinte a scris ceva despre sfârșitul lumii, totuși mai mult se găsește scris la sf. Efrem († 380.) sf. Cyril din Ierusalim († 386). sf. Hippolit episcop și martir († 250), sf. Metodi episcop și martir († 311). În afară de aceștia cei mari dascăli ai bisericeii sf. Ioan gura de aur, sf. Ieronim, sf. Augustin încă vorbesc de antichrist. Din scrierile lor au luat cei mai mari doctori ai Bisericeii, sf. Toma de Aquino, Sf. Bonaventura, Suarez și alții.

Nu ne vom ocupa însă de loc da data aceasta de viziunile femeilor sfinte, ca sfta Brigitta, sfta, Hildegard, sfta Mechtilda, Catarina Emmerich și altele, pentru că și în afară de aceste viziuni ne spun sfinții părinți des-tule lucruri îngrozitoare.

Antichristul se va naște în jurul Babilonului, mamă lui este o femeie evraică din

sămânța lui Dan, și duce în deșert o vieață desfrănată. Nici ea însăși nu știe cine este tatăl pruncului. Femeia întreține strânse legături cu diavolul, cunoaște vrăjiturile lui, este inițiată în intrigile lui. Amândoi se înțeleg de a crește copilul de antichrist, pentru acest scop întocmesc toate în așa fel, ca să imiteze întru toate vieața lui Isus.

Femeia se va arăta foarte sfântă, și va spune oamenilor că a născut pruncul rămânând virgură și cumcă pruncul este un dar miraculos al cerului. Mulți vor crede acest lucru de oarece pruncul va fi foarte frumos cu minte și draguț. Cari îl vor vedea, vor rămâne coplesii de dragălașenia lui. O nepusă vivacitate, istețime și minte vor radia din acest prunc foarte de timpuriu trăzit. Cu ușurință va învăța limbile moderne. În religia evreică, mahomedană și creștină, cunoștințele lui vor fi perfecte, Sfta scriptură și coranul — cartea sfântă a mahomedanilor — o va ști chiar de rost. Cu o precizitate uimitoare va ști se citeze din cărțile marilor filosofi a orientului și apusului. În vârsta de 6--7 ani mintea lui este matură, și cu 20 ani este cel mai învățat om din lume.

Însă în lume nu se arată decât când ajunge de 30 ani, ca și în aceasta privință se imiteze pe Isus, și vieața lui ascunsă în Nazaret, numai că aceasta vieață ascunsă nu va fi sfințită prin prezența lui Dumnezeu, fără acolo va fi primit diavolul și încă cu bucurie, în puterea căruia se va da tinerul nefericit prin un contract formal. Față de oameni se va arăta dragălaș dar tot atunci diavolul îl va învăța la toate apucăturile omenești și politice precum și la manuirea armelor, că puterea suprema a antichristului nu va fi iubirea ci teroarea și minciuna.

(Va urma.)

Întruparea Fiului lui Dumnezeu.

(Urmare)

Pentru aceste însușiri și pentru aceste păcate Nestoriu făcea în mijlocul credincioșilor stricăciuni mari. — Atunci Papa dela Roma Sfântul Celestin, chemă la anul 431 Săborul a toată lumea la Efez. — Invățătura lui Nestoriu a fost osândită, și ereticul patriarh, care nu a voit să se înfățișeze înaintea Saborului, a fost pedepsit cu sentința de depunere din scaunul său de patriarh. — Impăratul Teodoziu a trimis pe Nestoriu în Tebaide, unde mai întâi a locuit în cetatea Oasis. Blemianii, un popor vagabund din Etiopia, au pustiit, prădat și jăfuit cetatea aceea și poporul din jurul ei, așa că Nestoriu a fost silit să rătațească și să umble pribeag prin pustietăți, însemnat fiind așa zicând încă din lumea aceasta cu pecetul osândirii. — Ajungând în mare mizerie, trupul său începu a putrezi de viu, iar limba lui, care rostise atâtea sudălmii și blăstemuri împotriva lui Isus Hristos și a preasfintei sale Maice, a fost roasă de vermi. — Fiind silit să fugă în starea aceasta îngrozitoare și trecând peste un munte înalt, căzu de pe cal, și prin căderea aceasta își sfârși în chip ticălos viața sa. —

De pe vremea aceasta s'au alcătuit pentru sfânta Liturghie — minunatele cântări: „Unule născut Fiule, și Cuvântul lui Dumnezeu, cela ce ești fără de moarte . . . unul fiind din preasfânta Treime, împreună mărit cu Tatăl și cu Spiritul Sfânt, mântuiește-ne pe noi.“ — Iar în cinstea preasfintei Fecioare — cântarea: „Cuvine-se cu adevărat, să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu . . . pe tine cea întru adevăr Născătoare de Dumnezeu te mărim.“ —

Dumnezeirea lui Isus Hristos. Eutihianul și tânărul. Credința catolică ne învață că singura și unica persoană (dumnezească) alui Isus Hristos, are 6 fire (natură) îndoită adecă firea dumnezească și firea omenească. — Aceste două firi sunt unite în chip ipostatic în unica persoană a Fiul lui Dumnezeu. — Ereticii eutihiani, în veacul al cincilea, dimpotrivă învățau că, în aceasta singură persoană dumnezească este numai o singură fire sau natură, formată sau alcă-

tuită din unirea (împreunarea, amestecarea) firei dumnezești și firei omenești. — Un eutihian, grăind într-o zi înaintea mai multor credincioși, pe cari voia să-i câștige pentru învățăturile lor rătăcite, le zise: Vedeți, ce se întâmplă când se unesc laolaltă două bucăți de fer. Se bagă într'un cuptor aprins ele se încălzesc, și prin puterea focului atât de bine se contopesc laolaltă, încât în loc de două bucăți, avem numai una singură. — Așa, zise el mai departe, și după unirea celor două firi ce s'a făcut prin puterea dumnezească în faptul Întrupării, în Hristos este numai o singură fire.“ —

Un tânăr, care era bine învățat și deprins în învățătura creștină-catolică, ascultând cuvintele aceste, a răspuns ereticului în chipul următor: „Pentru ce ieai tu aceleași metale ca să închipuești două firi deosebite? În loc de două bucăți de fer, să ieai o bubată de fier și o bucată de aur, și apoi să le unești laolaltă băgându-le în foc . . . Pe lângă toată unirea cea mai strânsă, oare ferul nu va rămânea tot fer, și aurul va fi tot aur? Acelaș lucru s'a întâmplat în unirea sau împreunarea firei dumnezești și a firei omenești în persoana Fiului lui Dumnezeu.“

Mulțimea de credincioși s'a mirat de aceasta tălmăcire biruitoare, și Eutihianul a rămas rușinat. —

(Va urma.)

Dumnezeu a creat lumea.

Când omul privește în jurul său, cea dintâi intrabarea ce-i se impune, este aceasta: De unde vine lemea? Credința ne răspunde: „A fost creată de Dumnezeu, Dumnezeu a creat-o prin atotputernicia sa.“ Noi mărturisim, că lucrul acesta este un mister, o taină și nu ne temem a afirma, că lucrul acesta este un ce necuprins: este un fapt sigur, deși nu se poate cuprinde cu mintea omenească. Dar aceea ce nu a existat, a început să existe, așadară cum s'a născut? cum s'a făcut? Mister, taină! Inșă e un fapt care există, prin urmare trebuie s'a admitem creațiunea. Insemnați inșă, că atunci când noi afirmăm, că crearea este un ce necuprins de mintea noastră, prin aceasta nu afirmăm

că e imposibil, ori că e ceva contradictoriu. Într'adevăr: ce se poate opune credinții noastre? doară că nimica poate să devină ființă? Se zice: axioma voastră are împotriva sa alta axioma, și anume ca zero multiplicat cu zero, nu ne va da nicicând altceva decât iarăș zero sau nimica. Dar cine dintre noi a zis ca zero sau nimica este cauza ființei? cauza existenței? Din nimica nu se face nimica. Dar Dumnezeu există. Oare omul nu face ceva asemenea, când produce un lucru? Dacă scriem un zero, apoi un alt zero, avem tot zero, dar dacă o mână inteligentă pune o cifră semnificativă înaintea lui zero, vom avea o valoare, și atunci acel zero devine oareceva, nu prin sine, ci prin poziția ce i-o dă calculatorul. Zero este nulă, calculatorul este Dumnezeu, și cifra semnificativă este actul voinții sale. Este în asta contradicție, imposibilitate?

Muncitorul de rând are trebuință de materie rezistentă pentru lucrul său, se folosește de marmora de prin munți, de lemnele de prin păduri, pentruca acest muncitor, fie el artist cât de mare și isteț, este o ființă contingentă, nu are decât ceea ce a primit, dar apoi care putea vom zice și despre Cel ce este Infinit? Cine va cuteza să pună granițe, limită, margini la cel Atotputernic? Și când zicem că Dumnezeu a scos ființa din nimică, nu înțelegem, nu intenționăm a zice prin aceasta, că nimica a fost o stofa oarecare, din care Dumnezeu a făcut lumea; nu, Dumnezeu toate le-a făcut din nimica. Dar se zice: dacă Dumnezeu a făcut lumea din nimica, atunci lumea adaoge substanța la ființa creatoare, și atunci vom avea un adaos oarecare, o creștere a infinitului, ceea ce este o contradicție, așadară ori vom nega creațiunea, ori infinitatea lui Dumnezeu. Însă aceasta aparenta contradicție curând dispăre: pentrucă nu se poate face o adaogere decât numai între cantități de aceeași specie, nu se poate face un tot, un întreg omogen, decât numai între elemente omogene: așadar nu se poate face acest total, pentrucă nu este raport de calitate. Mai departe Metafizica ne învață, că toata valoarea unui efect, se află în cauza sa. Autoritatea unui principe nu pierde nimica și nu câștigă nimica, când creiază sub sine autorități subalterne.

Umbra nu adaoge nimica la masa muntelui. Așa că creșterea sau adaosul nu

e decât o chimeră, un ce neexistent. Avem așadară un mister, o taină, dar fără imposibilitate ori contradicțiune.

Din Biblioteca din Gherla
Seria I: Pentru Intelectuali. No. 2

Dumnezeu Creatorul Lumii

Prelucrăre de: *dr. Victor Bojor*
canonic Gherla.

**A se procura la „Biblioteca Poporală”
Gherla. Prețul: 15 Lei.**

Hristos, Mesia cel făgăduit.

„Cunoaște deci și înțelege că dela eșirea Cuvântului pentru rezidirea Ierusalimului și până la Cel Uns (Mesia Hristos.) Domnul, șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni vor fi... și după șasezeci și două de săptămâni Cel Uns (Mesia) va fi stârpit.” Daniel 9: 25-27.

Prin cuvintele de mai sus se face conșcut de însuși ingerul Domnului, de Gavriel, data dela care să se înceapă numărarea celor 70 de săptămâni, adecă dela proclamarea edictului pentru rezidirea Ierusalimului și a Templului, care pe atunci zăcea în ruine.

Ingerul Domnului însă nu să oprește aci — el împarte aceste 70 săptămâni în trei părți principale — aecă în *șapte săptămâni, în șasezeci și două săptămâni și în o săptămână*. Dat fiind-că în profeție o zi este egală cu un an, urmează că cele 70 de săptămâni care cuprind 490 zile — sunt tot atâția ani adecă 490 ani. De altcum la această sunt de acord toți interpretorii Sfințelor Scripturi. —

La începutul celor 70 săptămâni de ani urmă să se proclame edictul pentru rezidirea Ierusalimului la sfârșitul celei de-a 69 săptămână urma să apară Mesia cel promis și în mijlocul celei de a 70 săptămână să fie dat jertfă pentru mulți adecă să fie stârpit, astfel că va face să înceteze jertfele și darul de pâine a iudeilor.

Edictul decisiv.

„Și bătrâni iudeilor zidiră și prosperară prin indemnarea lui Haggai profetul, și a lui Zecharia fiul lui Iddo și ei zidiră și o sfârșiră după ordinul Dumnezeului lui Ișrail și după ordinul lui Cir al lui Dariu și al lui Artaxerxe regele Perșilor.” — Ezra 6: 14.

Primul edict pentru rezidirea Ierusalimului fu dat de Cir în anul 536 î. Hr., permițând Iudeilor întoarcerea lor în Ierusalim din prinsoarea de 70 ani în Babilonia. Vezi Ezra 1: 1—4. Pe măsură ce însă, vrăjmașii Iudeilor împiedecară mulți ani de a rându-l isprăvirea zidirii, dădu Darius în anul 519 î. Hr. un al doilea edict. Vezi Ezra 6: 1—12. — În anul al șeptela al domniei lui Artaxerxe, adică în anul 457 î. Hr. trimise acest rege pe Ezra cu un nou edict la Ierusalim. Vezi Ezra Cap. 7.

Acum se naște întrebarea, care din aceste trei edicte constituie punctul de plecare pentru calcularea perioadei de 70 săptămâni, sau de 490 ani? Cele dintâii două edicte se mărginesc numai la niște simple ordine privitoare la rezidirea templului; căci întâiu trebuie ca să se dea lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dzeu, apoi poporului cele ce sunt ale poporului. — Numai cam vre-o 50.000 de Judei plecară cu Iosua și Serubabel în Palestina și aceștia amestecându-se din nou cu păgânii din împrejurimi, duseră o viață demnă de plâns: „în supărare mare și în ocară.” *Neem. 1: 3; Ezra 6: 6—15.* — Așa că această restaurare fiind numai provizorie, cele două edicte în vârtutea cărora s'a săvârșit, rămân fără importanță.

Punctul de plecare al celor 70 săptămâni să socotește din momentul întoarcerii lui Ezra la Ierusalim, adică în anul 457 î. Hr. Dacă dela anul 457 î. Hr. numărăm 69 săptămâni sau 483 ani înainte, ajungem tocmai în anul 27 d. Hr. adică în anul când Mesia fu uns de Spiritul sfânt și când începu activitatea sa misionară. O jumătate de săptămână de ani, adică 3½ ani mai departe, ne aduc în anul morții lui Hristos, când jertfele și ritualul iudeilor își găsiseră împlinirea în adevăratul Miel al lui Dzeu. Astfel a prezis

Dzeu în mod exact și matematic cu 500 ani înainte cea dintâi venire a lui Isus, — și „când veni împlinirea timpului, Dzeu trimise dela sine pe Fiul Său, născut fiind din femeie, născut fiind sub lege, ca să luăm moștenirea fiască.” *Gal. 4: 4—5.*

Primele șapte săptămâni de ani. „Zidurile se vor rezidi, dar în timpuri de strâmtorare” vers 25. În restimpul celor dintâiu șapte săptămâni de ani, adică a celor 49 de ani, de la 457—408 î. Hr. stradele și zidurile fură rezidite, după cum afirmă și Istoria: „În anul al 15-lea al domniei lui Darius Notu se terminară primele 7 săptămâni ale perioadei de 70 de săptămâni ani din profeția lui Darie. Căci în acel timp s'a realizat restatornicirea Statului și a bisericii Judeilor din Ierusalim și Judea, adică în ultimul an al reformațiunii iudee, despre care amintește *Neemia* în cap. 13, cea ce zace tocmai 49 de ani dela primul edict de rezidire, care s'a dat în timpul lui Ezra în al 7-lea an al domniei lui Artaxerxe Longimanul,” *Prideaux Connexion, I. Volum b, pag. 520.*

Cât fură de mult strâmtorați iudeii în timpul rezidirii templului, să poate vedea foarte clar din descrierea pe care o face *Neemia* în primele șase capitole ale cărții sale. Cu o mână lucrau la rezidirea orașului și a templului, cu cealaltă mănuiau arma. *Neemia* se întoarse în anul 433 î. Hr. adică în al 32-lea an al domniei lui Artaxerxe, înapoi în Persia și după puțin timp veni iară și în Palestina spre a restabili ordinea, care fusese turburată. C'am în acelaș timp începu să profetizeze și *Malachia* și împreună cu acești doi, la sfârșitul celor șapte săptămâni ani a expirat și timpul revelațiunii divine ale vechiului testament.

(Va urma.)

Calendar săptămânal.

1—7 Iulie 1928.

1. Dumineca IV. d. Rusalii (Ev. Matei 8. 5.) Cosma și Damian (Roma) † 303 d. Hr.
2. Luni. Vestm. Mariei.
3. Marți. M. Iacint † 107 d. Hr.
4. Mercuri. P. Andrei Crit † 720 d. Hr.
5. Joi. P. Atanasie.
6. Vineri. P. Sisoe.
7. Sâmbătă. P. Toma.